

τῆ σποδῷ ὀπώμενος ἄρτος ἐγκρυφίας εἴρηται παρὰ τὸ τῆ σποδῷ κρυπτόμενος ὀπᾶσθαι, ib. p. 259,23: βδάλλειν τὸ ἀμέλειν παρὰ τὸ βίᾳ ἐκθλιβόμενον ἀλδίσκειν τὸ γάλα. Basilius Comment. in Isaiam 3: διὸ καὶ οἱ προφήται ἐμπροσθεν βλέποντες ἐκαλοῦντο παρὰ τὸ ὡς παρόντα τὰ μέλλοντα προορᾶν. Gregor. Naz. or. 30 c. 4: ἀλλὰ τοῦτο πάσχεις παρὰ τὸ μὴ γινώσκεις ὅτι τὸ ἔως οὐ πάντως ἀντιδιαρεῖ τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ τὸ μέχρι μὲν τοῦδε τίθησι. Vgl. auch Gregor. Naz. or. 31 c. 9: οὐδὲ γὰρ τῷ υἱῷ λείπει τι πρὸς τὸ εἶναι πατέρα..., ἀλλ' οὐ παρὰ τοῦτο πατήρ. Der früheste Beleg findet sich bei Philo II 561,46: παρὰ γὰρ τὸ ἀρήγειν Ἄρης ὀνομάσθαι μοι δοκεῖ. Ausserhalb des Inf. auch bei Attikern.

14,24 f. ὁποτέρῳ τούτων τὸ παρὸν ἐναρμόσεις, οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ὀφθείης] vgl. Komment. z. Apok. c. 49: ταῦτα ὁποτέρως ἂν τις ἐκλάβοι, ἀλληγορίας λόγους φημί ἢ καὶ ἐνεργεῖα πραγμάτων, οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ἀπενεχθείη.

14,25 οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ὀφθείης] wegen des beim Potentialis fehlenden ἄν vgl. Beispiele wie Komment. z. Apok. c. 12 (106, 584^b): οὐ τοῖς ἀστόχοις προσλογισθείη, ibid. c. 8 (106, 560^c): πῶς οὐ θεοῖο τινες χρηματίζουσιν; ibid. c. 11 (106, 577^d): πόση καὶ τίς ἢ χαρὰ στυαίη ἐπὶ πολλοῖς; ibid. c. 20 (612^b): τὸ γὰρ ποιμαίνειν αὐτῷ προσέσται καὶ ὀδηγεῖν τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιμνία διὰ τῆς οἰκονομίας κτισθέντα, οἷς οὐκέτι δάκρυον ἐνοχλοῖη, ibid. c. 22 (616^c): οὐ γὰρ τὸ τρίτον μέρος τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ὑποβληθείη ἀπαραιτήτως, ibid. c. 25 (620^c): καὶ ἅμα ὡς ἔχον τῆ δὲξωπία... τὸ ἀλάθητον, περισταίη τοῖς κατηκόοις τὰ ἐφ' οἷς ἐκβοῆ, ib. c. 26 (621^b): οὐ γὰρ ἄλλως τὸ ἀναπόδραστον ἢ διὰ φρέατος δηλωθείη, ibid. infr. (624^b): εἰ δὲ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ γραμματος τῷ νοεῖν ἀπασχοληθείη, καὶ χόρτον τῷ ὄντι καὶ δένδρα τῷ χρηματισμῷ ἐκπερόμενα οἰηθείη, ibid. c. 26 (628^c): πῶς γὰρ τοῦ κυρίου τὴν κόλασιν τοῦ πυρὸς τῷ διαβόλῳ ἀποφνηαμένου καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ, ἐκ τούτων τις τῶν εἰς κόλασιν ἀφορισμένων βασιλικῆς ἀξιοθεῖη ἐξουσίας; οὐκ οὖν πονηρῷ ἀγγέλῳ ἢ ἐξουσία βραβευθείη, ibid. c. 27 (629^b): πῶς γὰρ τὸ κατὰ συμβεβηκὸς καὶ οὐ καθ' ὑπόστασιν ὑπάρχον, ἀλλ' ἅμα τῆ γενέσει ἀφανιζόμενον πρόοδον σχοίη; ibid. (636^b): τίς γὰρ τὸ διὰ πορνείας μυσσαρίαν καὶ προσεδρεΐαν τοῦ θειοῦ εἶναι σήνωμα ἑαυτὸν ἀποστρεΐν... οὐ βδελυγμῖαν σχοίη καὶ ἀποτρόπαιον; ib. c. 55 (732^c): κατὰ μὲν γὰρ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, οὐδεὶς ἀντίπειο μὴ συμβῆναι, κατὰ δὲ τὸ εἰς ἅπαν οὐ, ibid. 67 (777^a): οὐδὲν γὰρ τῶν κατορθωμένων ἀνθρώποις θείας ἐπικουρίας ἐκτός στυαίη. Weichert, Epistol. charact. p. 47, 21 ff.: οὐδὲ γὰρ οἶκον ἑωρακῶς ὀκνοδομημένον ἢ πλοῖον πεπετασμένους ἰστίους ἰθύνόμενον ἢ κηθάραν εὐτηκτον χορδαῖς καὶ κόλλοψιν ἠρμοσμένην, οὐ τοὺς δειμαμένους κατὰ νοῦν λάβοις; in diesem letzteren, wie in vielen anderen Beispielen wird durch Einschlebung eines ἄν gesündigt. Dass der Gebrauch des Potentialis ohne ἄν handschr. nachweisbar ist, lehrt Krüger, Gr. Sprachlehre II § 54, 3, 7 ff. Als zulässig ist dieser Gebrauch jedenfalls zu erklären bei Xenophon, den kleineren Rednern, namentlich aber bei den Dramatikern in Fragen, und bei Homer, besonders in der Ilias. Vgl. auch Radermacher Neutestamentl. Grammatik S. 160.

14,27 f. ὁ... αὐτομάτως οἰσθηλατούμενος πρὸς τὴν βάσανον] vgl. Gregor. Naz. or. 5 (contra Iul. II) c. 8: ὁ δὲ ταῖς κατὰ μικρὸν μανίας οἰσθηλατούμενος καὶ δονούμενος, ἐπὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν.

14,33 πῶς γὰρ ἂν τοῦ ἑαυτοῦ ἐξαναστήσεται ὁ ἀσεβῆς πτώματος] über den Gebrauch des Futurum mit ἄν statt des Potentialis vgl. Radermacher a. a. O. S. 161 und dessen Adnotat. ad Metrium p. 68.

15,3 f. πάντα ἐκμοχλεύειν τε] ἐκμοχλεύειν 'heraushebeln, ausrotten' vgl. Basilius homil. V in hexaem. c. 4: καὶ τῷ ἔλλεβόρῳ πολλὰ τῶν χρονίων παθῶν ἐξεμόχλευσαν.

15,3 ff. τὸ πονηρὸν δὲ συνειδὸς περιφέρων... εἰς πῶσιν εἰκότως αὐτῷ τὰ τῆς ἀναβίωσης, οὐκ εἰς ἀνάστασιν ἀποβήσεται] zu dem Gebrauche des Nominativus absolutus vgl. Krüger, Gr. Spr. I § 45,2,2: 'Nicht selten fängt man die Rede mit dem Nomi-